

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2019 / 5

ÚVODNÍK

Milé čtenářky a milí čtenáři,

úvodník do květnového čísla Setkávání by neměl pominout sváteční dny, kterým se za socialismu říkalo slavné májové dny. Zejména 1. máj patřil mezi svátky nejdůležitější. Jak si asi my starší pamatujeme, organizovaly se masové prvomájové průvody, které procházely městem před tribunou s místními představiteli komunistické moci. Účast na oslavách 1. máje byla dobrovolně povinná a nadřízení a učitelé měli nařízeno kontrolovat účast svých podřízených a žáků. Na seřadištích byl vždycky někdo, kdo byl pověřený zapisováním těch, kdo se chystali nenápadně zmizet. Součástí průvodů byly alegorické vozy a transparenty s více či méně stupidními hesly. Málokdo asi tušil, jaký je původ tohoto svátku; jeho smysl, kterým byl původně boj za práva dělníků, se zcela vytratil. V současné době je to pro většinu lidí prostě volný den, v průvodech se vyžívají extremisté všeho druhu, policie je v pohotovosti a politické strany pořádají setkání svých přívrženců. Je to takový svátek nesyvátek.

Druhým důležitým dnem je 8. květen, kdy si připomínáme konec druhé světové války v Evropě jako Den vítězství. 8. května 1945 byla podepsána úplná a bezpodmínečná kapitulace Německa. Letos od tohoto dne už uplyne 74 let, tedy žádné kulaté výročí, oslavných proslovů moc nebude. Pamětníků konce války ubývá a obávám se, že pro mladé lidi je tato válka něčím jako bitva na Bílé hoře. Aspoň tak soudím z výsledků anket mezi studenty; jejich nevědomost je až zarážející. Ale zapomínat bychom neměli – válka poznamenala mnoho rodin, které vzpomínají na své mrtvé, ať už přišli o život na bojištích nebo v koncentračních táborech, a zdecimovala židovské obyvatelstvo našich měst a vesnic. Měli bychom mít na paměti, že „národ, který zapomene svou minulost, nemá žádnou budoucnost“.

A konečně na konci května budeme slavit den Nanebevstoupení Páně – svátek, s nímž si, aspoň po mém soudu, často nevíme rady, kterému moc nerozumíme. Není to neděle, ale čtvrtek, všední den, účastníků večerní bohoslužby většinou není mnoho. Schází mu slavnostní atmosféra Vánoc a Velikonoc, těchto velkých křesťanských svátků, ale v církevním roce má svoje nepominutelné místo.

Skončím proto závěrem kázání Sváti Karáska pro tento den: „Nanebevzetí neznamená, že Kristus opustil svět, tak jako motýl vylétá ze své kukly, ale že ten od světa za nic položený přebývá s námi jako ten, jemuž patří budoucnost naše i budoucnost veškerenstva. V Ježíši Kristu jdou nebesa s námi, takže my nepatříme cele jen té jedné části, nepatříme pouze zemi, nejistotě, temnotě, smrti. V Ježíši Kristu patříme oběma částem: patříme také plnému životu, naplněnému jeho láskou, od které nás nemůže oddělit ani odloučit nic, ani naše ubohost, prožíváme též bytí u Boha – a s Bohem.“

Hana Dvořáková

Ekumenická pouť z Nosislavi do Hustopečí

V sobotu 6. dubna se konal 2. ročník ekumenické pouti Pojdme spolu. V říjnu 2017 jsme šli poprvé od soutoku Svratky a Svitavy kolem Modřic, přes Rajhrad, Židlochovice do Nosislavi. Letos na jaře jsme pokračovali z Nosislavi do Hustopečí. Počasí nám opět přálo, i když celou noc pršelo. Nám však vyšlo sluníčko, i když zvláště po ránu bylo ještě chladno a větrno, takže každý svetr, ale i tričko pod košilí se hodilo.

Zahájili jsme pobožností v evangelickém kostele, odkud jsme se přesunuli ke katolickému (kdysi také luterskému) kostelu sv. Jakuba. Zde měl bratr Petr Peňaz první historické zastavení. Pak jsme šli podél řeky do Velkých Němčic, kde nás přivítali v katolickém kostele. Společně jsme si zazpívali, pomodlili se a vyslechli pozdrav místního faráře otce Havláta. Rádi jsme využili zázemí katolické fary k hygienické zastávce. A pak již vzhůru do polí směrem na Křepice, kde jsme si připomenuli výročí smrti biskupa Metoděje (shodou okolností také 6. dubna, ale roku 885) a vyslechli ve staroslověnském originále zprávu o jeho úmrtí v Římě.

V poutním areálu s novou křížovou cestou jsme poobědvali a vydali se na asi nejkrásnější část cesty, kdy jsme šli po mírném hřebenu s výhledem na jedné straně na Pálavu a na druhou na údolí s Nikolčicemi.

Krátce jsme se také zastavili v blízkosti někdejší polní pozorovatelný, odkud maršál Malinovský řídil útok na Brno v roce 1945. Pak jsme směřovali k nejvyššímu bodu naší cesty, kde se v polích kříží silnice z Divák, Nikolčic a Kurdějova.

Odtud jsme směřovali dolů směrem k impozantnímu opevněnému kostelu v Kurdějově, který byl až do roku 1945 vesnicí s převážně německy mluvícími obyvateli. Při příchodu nás přivítaly zvony a ve starém gotickém kostele jsme se dozvěděli informace o duchovní historii tohoto místa a současných aktivitách

místního faráře otce Jaromíra Smejkal. Prošli jsme také část podzemních chodeb, odkud je možno vstoupit přímo do místní restaurace.

Ti, kteří už se na další cestu necítili (po 17 km), byli odtud odvezeni auty přímo do Hustopečí, ale ti, kteří se ještě těšili na proslulé mandloňové sady, došli pešky až do evangelického kostela, kde nás uvítal hlas Masarykova zvonu, Sašina dýňová polévka a místní sestry, které nám přichystaly občerstvení. Nejprve však zazněla závěrečná pobožnost kaplana od svatého Tomáše bratra Jakuba Tůmy, požehnání šesti farářů, kteří se pouti účastnili a závěrečné slovo nosislavského rodáka, brněnského děkana Mons. Václava Slouka.

Těšíme se, že v příštích číslech Setkávání vás opět seznámíme s historií a duchovním významem letos navštívených míst. Z Nosislavi nás vyšlo šedesát sedm z nejružnějších sborů, farností, společenství a generací, cestou se ještě někteří přidali, takže biblické sedmdesátky jsme jistě dosáhli.

Gn 46,27 Všech duší domu Jákobova, které vešly do Egypta, bylo sedmdesát.

Lk 10,1 Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít.

Na závěr citujeme z dopisu, který organizátoři dostali druhý den po pouti.

V sobotu jsem s vámi putovala z Nosislavi do Hustopečí. Dlouho jsem nezažila tak radostný den. Tím nechci říct, že bych prožívala nějaké tragédie, ale život přináší všelicos a málokdy se podaří mít v jednom dni tolik pozitivních vjemů. Naplánovali jste krásnou trasu. Určitě se do těch míst vrátím. Duchovní program a historické vsuvky byly na vysoké úrovni. Ekumena je moje téma v naší katolické farnosti i v mojí vlastní rodině. Co jiného, než jít spolu a zaměřit se na to, co nás spojuje. Ještě jednou děkuji, těším se na příští ročník (Jitka B.).

Jiří Gruber, foto Jan Franců

Sedm let služby pro SOM

V neděli 10. března byla v Blahoslavově domě uvedena do služby seniorátní farářka pro mládež Iva Květonová. Článek o tom jsme otiskli v minulém čísle Setkávání. Až do začátku letošního roku spolupracovala s poradním odborem pro mládež v seniorátu Saša Jacobea, farářka ve sboru Brno II. V instalačním shromáždění si tuto její službu účastníci vděčně připomněli. Otiskujeme poděkování, které pronesl bratr senior Jiří Gruber.

Milé sestry a milí bratři!

V listopadu roku 2017 přijal konvent, který tvoří zástupci ze všech sborů našeho seniorátu, toto usnesení: *Konvent Brněnského seniorátu děkuje poradnímu odboru pro mládež za jeho dlouhodobou aktivní práci mezi mladými lidmi v seniorátu. Vážíme si toho, že členové odboru věnují přípravě jednotlivých setkání mnoho času a energie a máme radost, že seniorátní akce pro mládež jsou hojně navštěvovány. Nadějeme se, že členové poradního odboru budou moci ve své dosavadní práci pokračovat a přejeme jim k tomu Boží požehnání.*

Měl přitom na mysli všechny členy odboru, ale zejména jeho předsedkyni sestru Zuzanu Ryšavou a kazatelku pověřenou prací v tomto odboru, kterou byla od podzimu 2011, tedy celých sedm let, sestra Saša Jacobea. Sestra Zuzana Ryšavá je nyní v Laponsku a pozdravuje nás, ale máme dnes vhodnou příležitost poděkovat sestře Saše.

Za jejího působení připravoval poradní odbor nejprve pět, pak sedm, ale někdy i deset akcí do roka a vymýšlel stále další. A účast byla stále hojnější.

Pracovní porady se konaly většinou u Saši doma a vždy to pro ni znamenalo přijmout řadu úkolů do již tak zaplněného díáře. Ale když šlo o akci pro mládež, nedovedla Saša říci ne. Dovedla však také objevit nové tváře, které by mohly mít pro určitý úkol obdarování. A když šlo o nějaký zprvu bláznivý nápad, jak vážné věci odlehčit nějakou legrací či převlekem, byla vždy pro. Přitom to byla ona, kdo nesměl zapomenout vzít na školku třeba kalichy k večeři Páně. Její přítomnost na akcích pro mládež byla nepřehlédnutelná a dovedla jim dát otevřenost, přirozenou radost, ale i hloubku a neokázalou zbožnost. Navázala tak na působení řady mladých kazatelů, kteří v našem seniorátu toto pověření přijali, a pokud má paměť sahá, mohu zde připomenout sestru Evu Pilátovou, Pavla Kašpara, Miroslava Pfanna, Jana Plecháčka, Daniela Blažka, Pavla Freitingera, Romanu Špačkovou, Martinu Kadlecovou. K dobré tradici přispělo, že předsedou odboru pro mládež byli často laici, z nichž si troufám jmenovat Tomáše Grulichy, Jakuba Ryšavého, Terezu Ryšavou, Jiřího Lukla, Zuzanu Ryšavou a nyní Jakuba Němce.

Nyní však patří moje slova díky a uznání za celý seniorát sestře Saše. Věnovala jsi práci pro seniorátní mládež mnoho času a energie, ale přineslo to dobré a trvalé ovoce. Věřím, že budeš na toto období a oblast práce ráda vzpomínat a těšit se z toho, že akce a impulsy, které jsi sama mnohdy začínala a vymýšlela, dále pokračují, neboť - jak věříme - nejde tu o dílo lidské, ale Boží. Přejeme Ti stále novou inspiraci a chuť do kazatelské služby a jako náš viditelný dík i malý dárek, který sis vybrala: soubor básní Jana Skácela. Ať se Ti dobře čtou a přinášejí moudrost, radost a naději.

foto Ben Skála

Fotografie z večeře Páně při školce mládeže. Poznáte místo, kde byla fotografie pořízena?

PRÁM

V postní době pořádaly sbory Brno I a Brno-Židenice ranní modlitby se snídaní pod názvem PRÁM. Název je zkratkou slov „pozvání k ranní modlitbě“, ale byl inspirován i biblickým textem z J 21, kde se vzkříšený Pán brzy ráno setkává na břehu jezera s učedníky. Prám je také jednoduché plavidlo, ale i molo, u něhož se mohou zastavit loďky na své plavbě, kde se můžete osvěžit. Těch, kdo se na své plavbě dnem ráno zastavili, bývalo mezi 25–40, z různých generací, z různých sborů i mimo ně.

Začínalo se jednoduchou bohoslužbou s písněmi, biblickým čtením, tichem a krátkým slovem některého z kazatelů, kterému se tu říká „lano“ – protože má navázat na biblický text, upoutat nás a nebýt zamotané. Na začátku, uprostřed a na konci postní doby jsme také slavili večeři Páně. Velmi prostě. A potom pokaždé následovala snídaně. Účastníci na ni leccos přinesli, tak jsme měli možnost ochutnat skvělé pečivo, domácí vajíčka, luxusní pomazánky i palačinky. Jak se vyjádřila jedna z účastnic, byly to „epické snídaně“, přestože byla postní doba. Hlavně ale byly společné snídaně příležitostí k příjemnému posezení a rozhovorům, než každý vyrazil za svými povinnostmi.

S velikonočním týdnem každotýdenní Prámy končí. Ale protože se po nich bude mnohým stýskat, vymyslíme, zda je nezopakovat dřív než v příští postní době.

Jana Hofmanová, Radka Včelná

Několika účastníkům jsme položili otázku: Proč chodíte na Prám?

Na PRÁM chodím proto, že je skvělé začínat den s Pánem. Je to skvělé vždycky, ale ve společenství je to tak obzvlášť. A zvlášť v postu je na to ten pravý čas.

Na PRÁM chodím, protože je tam správný poměr slov a ticha. Taky je hodně dobré to společenství, které je znát při společných modlitbách, písničkách a při jídle. Jsou to nejhezčí bohoslužby a po nich je jídlo, legrace - jako taková malá neděle uprostřed týdne před dalšími povinnostmi. A taky je super, že je tu častější večeře Páně.

Nikde jinde ve sboru se pravidelně nesetkávám blíž s některými lidmi jiné generace i s lidmi z jiných sborů a jsem ráda, že se poznáváme trochu víc. Azvlášť to, že se můžeme společně modlit a být při večeři Páně se mi zdá důležitý. Baví mě i přinést něco ke společnému jídlu a doma by nikdy nebyla snídaně tak pestrá. Doma by někdy ani nebyla snídaně. Ani modlitba - ani ticho.

Při prohlédnutí plakátku a přečtení v ohláškách se mi myšlenka Prámu moc zalíbila. Pravda, že představa brzkého ranního vstávání mě trochu odrazovala, ale přesto jsem na Popelčíní středu o půl šesté vyšla z domu. A od té doby není středa, kdy bych vynechala. Prám je pro mě příležitost začít den s Bohem, začít den modlitbou, začít den ve společenství s lidmi a v neposlední řadě možnost se dobře nasnídat a povykládat s novými či dlouholetými kamarády.

Na Prámu jsem dnes po druhé. Přece jen musím vstávat mnohem dřív než do práce, tak často ráno zvítězí lenost. Ale když už se přemůžu, tak nelituji. Je

tu moc příjemná atmosféra a tak akorát účastníků. A následná snídaně je příjemným bonusem.

Abych lépe prožil dobu postní. Modlitba, ztišení, čtení a písničky mi k tomu velmi dobře pomáhají.

Já jsem dnes na Prámu poprvé, tak se asi úplně nedá říci, že na něj chodím. Ale přišel jsem proto, že jsem o něm několikrát slyšel od kamarádů, kteří jsou pravidelnými účastníky. Škoda, že je modlitba tak brzy, protože jinak bych chodil častěji. Je hezké začínat den společnou modlitbou a setkáním.

Na Prámu mě velmi oslovují kázáníčka, tzv. lana, v podání různých kazatelů. Vždy je v nich nějaká myšlenka, která mi utkví v hlavě. Hned při prvním zazněla věta od sestry farářky Radky Včelné, že „půst může být třeba to, že zkusíme vnést nebo vrátit do svého života řád.“ A právě k tomu mi pomáhají třeba i ty pravidelné ranní modlitby.

Protože začínat takhle brzo ráno den modlitbou, ztišením a zpěvem spolu s dalšími lidmi, kteří kvůli tomu taky přijdou, má svoji sílu. A mám moc ráda, když je u toho i večere Páně. Je to mnohem prostší než v kostele, ale právě i tím moc hezké.

Ne všichni dotázaní odpověděli úplně vážně. Ale i to svědčí o tom, že je na Prámu příjemná a neformální atmosféra.

"Na PRÁM chodím kvůli kafi a těm dobrým bábovkám. Když se nikdo nekouká, nabírám si na tajňačku tvarohovou pomazánku na potom. Většina účastníků se při odchodu se všemi hlasitě rozloučí. Já se snažím zmizet nepozorovaně, jen co si pod stolem naplním třípatrový obědový box. Mám to tam moc rád. Kéž by se PRÁM konal aspoň do Nanebevstoupení..."

OVOCE DUCHA

Trpělivost

„My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě. Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu. Vždyť Kristus neměl zalíbení sám v sobě, nýbrž podle slov Písma: ‚Urážky těch, kdo tě tupí, padly na mne.‘ Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř 15,1-6)

Hospodin, Tvůj Bůh, je Bohem trpělivosti. Má dlouhý dech - rozdýchá toho hodně. I to, co nám se rozdýchává opravdu těžko.

Zapomínáme někdy žasnout, že dokonce i tam, kde žádný dech není a zdá se, že přece ani být nemůže (natož pak nadšení!), přece se objeví. Tak nám to ale do života připomíná zpráva o stvoření i nový začátek v podobě velikonočního vzkříšení.

Bůh rozdýchá dokonce i naše zmatené a dusivé jednání. Takové, kdy bychom nejraději s každým zúčtovali („Jen počkej, my ti ukážeme, co si zasloužíš, ať si to pěkně vyžereš!“; L 22,63nn) i takové, kdy bychom nejraději zúčtovali s ním a kdy jsme špatně investovali svůj dosavadní život (L 15,11-32); dokonce i marnotratné děti umí vyznamenat. Pokud víme, tak s nějakým bičováním si dává na čas, to raději posílá své proroky a chce si s námi promluvit znovu a znovu a znovu a znovu... tolik různých konců mohla bible mít a nemá. Dramaturgie je totiž na tom, který se nechává usmlouvat (třeba Abrahamem v případě Sodomy) a nalomené třtiny neláme. Spravedlnost do světa nejraději vnáší skrze smilování, které prokazuje tisícům pokolení (Ex 34,6).

A co my?

Tak třeba Jonáše tahle Boží nátura pěkně vytáčí. Že má Bůh trpělivost i s těmi Ninivany, jejichž zlo je do nebe volající; že se kvůli nim má Jonáš vláčet tři dny městem; že se nakonec Bůh nechává přesvědčit a i jim daruje budoucnost? S takovými praktikami se Jonášovi nechce mít nic společného. Nebude přece za hlupáka, to by radši umřel. „Ach, Hospodine, což jsem to neřikal, když jsem byl ještě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že tě jímá lítost nad každým zlem. Nyní, Hospodine, vezmi si prosím můj život. Lépe abych umřel, než abych žil.“ (Jon 4, 2-3)

Jak bychom jednali my? Se Sodomou, kde se páchají pogromy na cizince. S Ninive. Jakou máme trpělivost s druhými; a se sebou? Kolikrát jste ve svých sborech, v rodině, v práci slyšeli poznámky, které shazovaly naději i hodnotu druhého člověka? Kolikrát jsme dali okazale najevo, že to s tím druhým (pro jeho zlozvyk, pro jeho jinakost, pro naši větší životní zkušenost) ale už opravdu dál nejde, že už nám dochází trpělivost.

Jenže ono to jít může. S námi i s druhými. Ze strany Boží, z nejlepšího zdroje, jsme totiž nabíjeni trpělivostí a povzbuzením. Jde jen o to, připojit se. Podle apoštola Pavla a jeho listu do Říma je nám tím největším zdrojem Kristus, který neměl jen zalíbení sám v sobě. Ne že by se neměl rád. Ale nežil vlastní pýchou. Nehodil přes palubu lásku, která je i trpělivá (1 K 13,4). Naopak, pořád je s ní i s námi na jedné lodi. A to je nadějně. To nás povzbuzuje k vystupování z našeho obvyklého, často netrpělivého smýšlení o sobě i o druhých.

Tyto dny a roky, čas, který je nám svěřen, pokládáme jako křesťané za čas Boží trpělivosti, ne Boží nečinnosti (2 Pt 3,9). Je to lhůta, v níž nás Duch svatý provází, abychom se dělili o lásku a o naději v Kristu. Abychom se jí povzbuzovali i napravovali (především tedy napravovali sami sebe). Je povinností každého, kdo si připadá natolik silný, že může vzdychat nad někým druhým, aby namísto vzdychání nesl jeho slabosti; anebo se alespoň pozastavil a nešťval a nezvětšoval rozdělení.

Mít s někým (a se sebou) trpělivost, znamená trpělivě snášet nepovedené chvíle – protože trpělivě očekávat, že nad nimi nakonec nějak vyzrajeme s mocí Božího důvtipu. Sami jsme na takovou trpělivost krátkí. Ale rozmyšlení napojené na Krista Ježíše nás přivádí k chvále a oslavě Boží, tedy k otevřenosti,

kteřá počítá s Duchem jako s „Pánem a dárce m života“. Jeho (nebo spíš ji – když už potřebujeme Duchu svatému přisuzovat nějaký rod) pak objevujeme jako nejlepší zdroj trpělivosti. Jako tu, která má pro nás plnou mísu vitamínů. Takový ovocný salát. Trpělivost u ní také dozřívá, sládkne a má šťávu, a když si nabídneme, třeba v modlitbě, bude o trochu víc sil. Pro všechny a pro všechno.

Jana Hofmanová

GAUDETE ET EXSULTATE

Radujte se a jásejte

*Apoštolská exhortace
(Pokračování)*

Nynější pelagianismus

47. Gnosticismus podnítil zrod další antické hereze, která se dnes také vyskytuje. Postupem doby začínají mnozí poznávat, že tím, co nás činí lepšími či svatými, není poznání, nýbrž život, který vedeme. Problémem je, že to nenápadně zdegenerovalo, takže tentýž omyl, kterého se dopustili gnostici, byl pouze transformován, ale nikoli překonán.

48. Moc, kterou gnostici připisovali inteligenci, začali někteří připisovat lidské vůli, osobnímu úsilí. Tak vznikli pelagiáni a semipelagiáni. Postavení tajemství a milosti tak po inteligenci okupovala vůle. Zapomnělo se, že „to nezávisí na tom, že někdo chce [...], závisí to na Božím smilování“ (*Řím 9,16*) a Bůh nás miloval jako první (srov. 1 *Jan 4,10*).

Vůle bez pokory

49. S touto pelagiánskou a semipelagiánskou mentalitou korespondují ti, kteří sice sladce mluví o Boží milosti, ale „vposledu spoléhají jenom na své vlastní síly a považují se za nadřazené vůči druhým, protože se drží určitých norem anebo protože jsou neochvějně věrní určitému katolickému stylu minulosti“ (*Evangelii gaudium*, 94). Když se někteří z nich obracejí ke slabým a říkají, že s Boží milostí je možné všechno, zpravidla mají za to, že všechno je možné lidskou vůlí, která jako by byla ryzí, dokonalá a všemohoucí a milost byla jejím dodatkem. Bývá opomíjeno, že „ne všichni mohou všechno“ („*Non omnes omnia possunt*“ – Bonaventura, *De sex alis Seraphim* 3,8. - - Jak učil svatý Augustin, v každém případě tě Bůh vybízí konat to, co můžeš, a „prosít o to, co nemůžeš“ (*De natura et gratia* 43, 50), anebo říci pokorně Pánu: „Dej, co přikazuješ, a přikazuj, co chceš“ (*Confessioni*, 10,29,40).

50. Absence upřímného, protrpěného a promodleného uznání vlastních omezení je tím, co brání milosti působit v nás lépe, poněvadž neponechává prostor ke vzniku onoho možného dobra, které je součástí upřímného a

skutečného růstu (srov. *Evangelii gaudium*, 44). - - - Milost jedná dějinně a řádně, postupně se nás zmocňuje a proměňuje nás. Pokud tedy tento dějinný a postupný způsob odmítáme, můžeme dojít až k jejímu popření a zablokování, třebaže ji svými slovy vynášíme.

51. Když se Bůh obrací k Abrahamovi, říká: „Já jsem Bůh Všemohoucí, chod' v mé přítomnosti a buď dokonalý“ (*Gen 17,1*). Abychom mohli být dokonalí, jak se to Bohu líbí, potřebujeme žít pokorně v jeho přítomnosti, prostoupeni jeho slávou; potřebujeme kráčet v jednotě s ním a uznávat ustavičnost jeho lásky ve svém životě. Je třeba zbavit se strachu z této přítomnosti, která nám může jediné prospívat. Otec nám dal život a má nás velice rád. Jakmile to uznáme a nebudeme o své existenci přemýšlet bez něho, zanikne úzkost samoty (srov. *Ž 139,7*). A pokud budeme odstraňovat odstup mezi sebou a Bohem a budeme žít v jeho přítomnosti, dovolíme mu, aby zkoumal naše srdce, a poznáme, zda jdeme správnou cestou (srov. *Ž 139,23-24*). Tak objevíme dobrou a dokonalou vůli Páně (srov. *Řím 12,1-2*) a umožníme, aby nás utvářel jako hrncíř (srov. *Iz 29,16*). Mnohokrát jsme řekli, že Bůh přebývá v nás, ale lépe je říci, že my přebýváme v něm a že on nám umožňuje žít v jeho světle a jeho lásce. On je naším chrámem: „Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života“ (*Ž 27,4*). „Věřu, lepší je den v tvých nádvořích než jinde tisíc“ (*Ž 84,11*). V něm jsme posvěcováni.

Jedna často opomíjená nauka církve

52. Církev učila častokrát, že nejsme ospravedlněni svými skutky nebo svým úsilím, nýbrž milostí Pána, který se chápe iniciativy. Otcové církve ještě před svatým Augustinem vyjádřili jasně toto primární přesvědčení. Svatý Jan Chrysostom prohlásil, že Bůh v nás otevírá pramen všech svých darů „ještě dříve, než jsme začali zápas“ (*In Rm 9,11*). Svatý Bazil Veliký poukazyval na to, že věřící se chlubit pouze v Bohu, protože „uznává, že postrádá pravou spravedlnost a je ospravedlněn jediné vírou v Krista“ (*de humil*).

53. Oranžský koncil s rozhodností učil, že žádná lidská bytost se nemůže dožadovat, zasloužit si či koupit dar božské milosti a že všechno, co s ní může spolupracovat, je její předchozí dar: „Dokonce i touha být čistí se v nás uskutečňuje vlitím a působením Ducha svatého“ (*DS, 374*). Později Tridentský koncil, třebaže zdůraznil význam naší spolupráce na duchovním růstu, opět potvrdil ono dogma: „Prohlašuje se, že jsme ospravedlněni zdarma, protože nic, co předchází ospravedlnění, jak víra či skutky, nezasluhuje samotnou milost ospravedlnění; neboť je-li milostí, pak nikoli kvůli skutkům, jinak by milost nebyla milostí“ (*Řím 11,6*)“ (*VI, cap.8*).

54. Také Katechismus nám připomíná, že dar milosti „přesahuje schopnost rozumu a síly lidské vůle“ (*KKC, 1998*) a „člověk si vzhledem k Bohu v přísně právním smyslu nezaslouží nic. Mezi ním a člověkem je nezměrná nerovnost“ (*KKC, 2007*). Jeho přátelství nás nekonečně přesahuje, nemůžeme si je koupit svými skutky a může být pouze darováno z iniciativy jeho lásky. Je to pozvání, abychom s radostí prožívali tento nezasloužený dar, poněvadž, „je-li někdo ve

stavu milosti, pak si milost, kterou již obdržel, nemůže zasloužit" (*Summa Theologiae*, I-II, 114,5). Svátí nedůvěřují ve svoje skutky: „Navečer tohoto života se objevím před tebou s prázdnými rukama, neboť nežádám, Pane, abys počítal mé skutky. Všechny naše spravedlnosti jsou v tvých očích poskvrněné“ (sv. Terezie z Lisieux, *Úkon obětování milosrdné lásce*, Dějiny duše, Nakladatelství tiskárny Vimperk 1991, str. 257.)

55. Toto je jedno z největších přesvědčení, která si církev osvojila, a je tak zřetelně vyjádřeno v Božím Slovu, že zůstává mimo jakoukoli pochybnost. Tak jako nejvyšší příkázání lásky, měla by tato pravda poznamenávat celý náš životní styl, protože čerpá z jádra evangelia a volá nás nejenom k tomu, abychom ji přijali, nýbrž proměnili ji v nakažlivou radost. Nebudeme však moci vděčně slavit zdarma daný dar Pánova přátelství, pokud neuznáme, že také naše pozemská existence a naše přirozené schopnosti jsou darem. Potřebujeme „radostně uznat, že naše realita je plodem daru, a přijmout také naši svobodu jakožto milost. To je dnes to nejobtížnější ve světě, který věří, že má něco sám ze sebe jako plod vlastní originality a svobody“ (Lucio Gera, *Sobre el mistero del pobre*, in Grelot-Gera-Dumas, *El pobre*, Buenos Aires, 1962, 103).

56. Jedině díky svobodně přijatému a pokorně obdržnému Božímu daru můžeme svým úsilím spolupracovat na tom, že se dáváme přetvářet. (Toto je vposledu katolické učení o „zásluze“, jež následuje po ospravedlnění. Jde o spolupráci ospravedlněného na růstu života milosti [srov. KKC, 2010]. Tato spolupráce však v žádném případě nečiní ze samotného ospravedlnění a přátelství s Bohem předmět lidské zásluhy.) První věcí je patřit Bohu. Jde o to, odevzdat se Bohu, který nás předchází, nabídnout mu svoje schopnosti, aby jeho nezasloužený dar rostl a vyvíjel se v nás: „Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou!“ (*Řím* 12,1). Církev ostatně vždycky učila, že pouze láska umožňuje růst v životě milosti, protože „kdybych neměl lásku, nejsem nic“ (1 *Kor* 13,2).

Vydáno ve Vatikánu 19. března 2018 v šestém roce pontifikátu papeže Františka. Přeložil Milan Glasser, redakčně upraveno a kráceno. Exhortace má úvod a 5 kapitol, které jsou rozděleny do 177 číslovaných odstavců, jejichž čísla zachováváme.

Pokračování v příštím čísle

PŘÁVĚ JSEM DOČETLA

Biblický zvěřinec Lenky Ridzoňové

Leckdy mi nová knížka přijde do rukou náhodně. Na tuhle jsem čekala a těšila se na ni. Některé příběhy z ní jsem totiž už dříve četla v Českém bratru, takže jsem nekupovala žádného zajíce v pytli. Ostatně, o zajíci knížka nevypráví. Zato o kohoutovi, damanovi, lišce, včele, pelikánovi a řadě dalších ano. Celkem 29 kapitol o zvířatech a navrch ještě jedna o tom, jak to všechno začalo a

modlitba na závěr. Za málo peněz (knížka se prodává za přátelskou cenu) hodně muziky.

Autorka píše příběhy o malé holčičce Anežce, která zažívá to, co ostatní děti – trápení ve škole, setkání s nemocí, strach, vinu/hřích, a rodiče jí k tomu vyprávějí příběhy o zvířatech v Bibli. Někdy je souvislost mezi zvířetem, respektive konkrétním biblickým příběhem a tématem kapitoly zjevná hned, někdy musí čtenář napjatě čekat na rozuzlení. I tím je kniha čtivá. Oceňuji, že autorka mnohdy nevolí ty nejznámější ze známých příběhů, ve kterých zvíře figuruje. Děti se díky tomu jen tak nezačnou nudit s tím, že „to už přece znají“. Svým jazykem se texty dobře hodí pro děti, nejsou ovšem ani trochu dětinské, dospělý se nad nimi nemusí nijak uškíbat. Kniha tak rozhodně stojí za přečtení,

i když ji nebudete číst s dětmi. Dospělí také určitě ocení odstavec, který většinu kapitol uzavírá. Drobnějším písmem jsou v něm zmíněny další biblické souvislosti – čtenář si tak může připomenout další příběhy o daném zvířeti.

Kniha je navíc doplněná krásnými ilustracemi Filipa Halamy.

Ze zkušenosti vím, že zpřístupňovat biblické příběhy dětem není navzdory očekávání vůbec snadné. O to víc jsem vděčná, že jsou autoři, kteří to dovedou. I za to, že církev takové knížky vydává.

(Lenka Ridzoňová: *Biblický zvěřinec*. Českobratrská církev evangelická, Praha, 2019. ISBN 978-80-87098-75-2)

Saša Jacobea

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

V minulých číslech Setkávání jsme psali o textu pro letošní Alianční týden modliteb, který vydala Česká evangelikální aliance a nese název Modlitby v polarizované době. Zabývá se aktuálními tématy, která přinášejí rozdělení do společnosti i do církve a v nichž je i pro nás křesťany leckdy těžké naslouchat s respektem jiným názorům a postojům. Dnes přinášíme další kapitolu.

LGBT

Lk 10:25-37 *Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To čin a budeš živ.“ Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale*

když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“ Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Ježíš znal srdce tohoto zákoníka a jeho touhu se ospravedlnit, a proto ho vystavil příběhu, kde za příklad bližního vybral Samařana; Samařani byli jako etnikum pro praktikující Židy nečistí. Byl to nebližní Samařan, kdo se stal vzorem, jak být bližním. Byl to Samařan, kdo ukázal skutečné milosrdenství.

Každý z nás má v životě své Samařany, lidi, u kterých jen těžko přijímáme, že by je Bůh mohl milovat. Které nechceme poznat v jejich složitosti, kvůli přesvědčením, která vyznáváme. Pro mnoho lidí v církvi jsou těmito současnými Samařany právě LGBT lidé, vůči kterým těžko hledají pochopení a milosrdenství. Setkáváme se s křesťany silných přesvědčení, kteří ale dělají Bohu ostudu v tom, jak jednají s lidmi. Na druhé straně vidíme lidi schopné soucitu a milosti, ale je těžké říci, na čem stojí jejich přesvědčení.

Prokazovat soucit a milosrdenství je ale více než se chovat k druhým s respektem. Je to schopnost vcítit se do utrpení nebo trápení druhého člověka. Henri Nouwen ve své knize Cesta srdce o soucitu píše: „Nepodceňujme, jak těžké je projevovat soucit. Soucítit je obtížné, protože to od nás vyžaduje vnitřní připravenost jít s druhými tam, kde jsou slabí a zranitelní, sami a zlomení. To ale není naše přirozená reakce na utrpení. Co si přejeme ze všeho nejvíc, je se utrpení vyhnout, utéct od něj nebo na ně najít rychlý lék.“ Soucit vyžaduje empatii, skutečné naslouchání druhému a ochotu pochopit složitost okolností, v nichž žije, a jeho příběhu. Předpokládá také naši zranitelnost a otevřenost o našich vlastních zápasech.

Soucit vůči LGBT lidem je pro mnohé obtížný díky kulturní válce, která kolem LGBT problematiky probíhá. Konkrétní lidé jsou v této válce redukováni na politické aktivisty, jejichž jediným cílem je zničit tradiční pojetí rodiny a manželství. Diskuse o redefinici manželství, která v současnosti probíhá v parlamentu, jistě je důležitá, ale většina LGBT lidí nejsou aktivisty nějaké gay propagandy, ale lidmi rozmanitých příběhů, zkušeností, hříchů a potřeb, které je ve válce snadné přehlédnout. A náš vztah a služba LGBT lidem tak ztrácí svou hloubku. Budeme-li silně preferovat politiku před pastorační, jen těžko najdou lidé s LGBT orientací svou cestu do církve, nebo je naopak ještě vytlačíme ven, aniž bychom jim nabídli přesvědčivou cestu vykoupení jejich identity v Kristu.

Modleme se:

Za moudrost v postoji k homosexuálním, transsexuálním apod. lidem, kteří mezi nás přijdou a kteří mezi námi již jsou. Za sílu církve naslouchat, doprovázet je a sdílet s LGBT lidmi pravdu s láskou.

Za pokání církve tam, kde selhává ve vztahu k LGBT lidem, ale také za integritu a duchovní růst věřících ve sféře sexuality a vztahů.

Za vedení a zmocnění pro homosexuálně orientované lidi v heterosexuálních manželstvích.

Za sílu a odvahu pro mladé LGBT lidi, kteří čelí nutnosti začít svoje zápasy s někým sdílet, i za pokoru a moudrost pro ty, na které se tito lidé obrátí.

Za LGBT lidi, kteří se díky své orientaci odcizili se svou biologickou a duchovní rodinou, i za jejich rodiny.

Za příležitosti a moudrost v tom, jak LGBT lidi oslovit a nabídnout jim srozumitelně to, co pro ně Bůh má.

Za to, aby věřící i nevěřící LGBT lidé našli v církvi přátele, se kterými budou moci zažívat stabilní a hluboké společenství.

Za zmocnění pro lidi, kteří jsou povoláni ke svobodnému životu, a za jejich místo v církvi. Aby měli dost příležitostí žít jako plnohodnotní členové společenství.

Za lidi, kteří jsou osamělí kvůli řešení LGBT problematiky ve svém životě, zejména za starší generaci.

Za ochranu a zastání LGBT lidí, kteří na různých místech zažívají šikanu a výsměch.

Za to, aby Bůh dával lidem, včetně homosexuálních a transsexuálních, schopnost zažívat svoji hlubší identitu v Kristu, nikoliv ve své sexualitě.

Za to, aby Bůh obracel k sobě lidi, kteří se mu díky řešení LGBT problematiky vzdálí. Aby řešení výzvy, kterou je homosexualita anebo transsexualita, vedlo lidi blíž k Bohu a vedlo je, aby přijímali z Jeho rukou to, co jim chce dát.

Za vzájemný respekt mezi křesťany, kteří se neshodnou na LGBT problematice, a za to, abychom případné konflikty zvládali způsobem, který je hoden Kristova jména.

připravila Radka Včelná

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Václav Koranda mladší (1425? – 1519)

Jedná se o muže, jehož jméno nesl už jeho o generaci starší předchůdce, o němž jsme zde psali v minulém roce (Setkávání 2017, str. 140: Václav Koranda starší 13?? – 1453, reformační kazatel působící na Plzeňsku).

Koranda mladší se narodil v plzeňské rodině, není ale jisté, zda v Plzni. Ve starých dokumentech také nenajdeme nikde zmínku, zda oba Korandové byli nějak příbuzní. Ani o jeho mládí není nic známo, pokud něco o sobě náhodně neprozradil ve svých četných písemných polemikách. Vystudoval na pražské universitě artistickou (z dnešního hlediska filosofickou) fakultu.

Podle zachovaných zpráv se usuzuje, že zaměstnáním mohl být úředníkem nebo diplomatem, protože působil na „hradě“ a tam sídlily všechny vrcholné i nižší zemské úřady. Také jeho písmo, které odborníci pokládají za „vypsané“ jako u „profesionálního písaře“, tuto domněnku podporuje.

Po celý život stál Koranda v zápase české reformace se soudobou církví rozhodně na straně reformace. Ve svých 35 letech byl zvolen přes odpor katolických universitních mistrů děkanem artistické fakulty a o dva roky později i rektorem university. Tuto funkci zastával dvě období za sebou a znovu naposledy ještě ve stáří roku 1513. Universita tehdy měla nepostradatelnou

úlohu i ve věroučných otázkách, jmenování universitních hodnostářů se proto někdy stávalo místem tuhých střetů mezi Husovými stoupenci a církví.

Následovníci a pokračovatelé Husovi (utrakvisté, jinak podobojí), lidmi nazývaní také „kališníky“, považovali papeže za hlavu pozemské církve a byli ochotní se v některých rozdílných názorech podřídit, ovšem jen za podmínky uznání dohodnutých kompaktát v Basileji.

Král Jiří z Poděbrad ve snaze napravit situaci v zemi se rozhodl poslat do Říma, kde byla dosud zpochybňována každá snaha o dohodu mezi utrakvisty a církví, mimořádné poselstvo (1462). To mělo za úkol obhájit před správním orgánem papeže (kurií) i papežem samotným basilejská kompaktáta a zároveň požádat papeže o jejich potvrzení. K uskutečnění tohoto odvážného rozhodnutí jmenoval král významné osobnosti: rektora university Václava Korandu, jeho kolegu mistra Václava Vrbenského, králova kancléře Prokopa z Rabštejna, nejvyššího mincmistra království Zdeňka Kostku z Postupic a diplomata Antonia Marini. Korandovi byl svěřen úkol nejdůležitější, být mluvčím poselstva. V Římě Koranda oslovil představitele církve přesvědčivou, ale i uctivou dvouhodinovou latinskou řečí. Papež ji vyslechl, obhajobu však nepřijal, a místo potvrzení využil příležitosti a kompaktáta zásadně odmítl. Podmínka jednoty církve tak padla a bezvýhradnou poslušnost papeži utrakvisté přijmout nemohli.

V dalších letech pomáhal Koranda arcibiskupovi utrakvistů Rokycanovi (nikdy papežem neschválenému) v jeho zápasech a polemikách s církví. Po smrti Rokycany (1471) zvolilo shromáždění utrakvistického kněžstva jeho nástupcem Václava Korandu. Nebyl knězem, proto byl jmenován správcem utrakvistů. Stál před těžkým úkolem. Mladá církev trpěla úbytkem kněží. Převzala požadavek na svěcení kněží biskupem, ale k tomu ochotného biskupa utrakvisté Čechách nenašli. Zpočátku nacházeli pomoc v Itálii, ale papež svěcení nekatolických kněží zakázal. Našlo se jen málo těch, kteří i potom svěcení poskytli. Problém nebyl nikdy zásadně vyřešen, utrakvisté jej řešili různými způsoby, včetně několika vzdálených cest za arménskou církví.

Koranda jako vůdce většinové radikální strany podobojí se neustále střetával s menšinovou stranou v církvi podobojí, která zastávala konzervativní postoje a prosazovala návrat k římské církvi. Na druhé straně trpce nesl drobení reformačních sil při osamostatňování Jednoty českých bratří a bránil mu. Funkci administrátora utrakvistické církve vykonával odpovědně 18 let, ve věku 64 let se funkce vzdal. Žil ještě téměř 30 let, i dál schopný odpovědné činnosti. Kázal v Betlémské kapli, ještě jednou zastával úřad rektora university, když se nenašel jiný schopný uchazeč. Později už stranou společnosti pracoval jen literárně. Zůstal věrný reformačnímu odkazu, zemřel ve věku kolem 94 let.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: Jindřich Marek, V. Koranda mladší + internet

Na snímku: Kamenná deska s latinským zněním kompaktát, zhotovena po r. 1550.

ŽILI MEZI NÁMI

Zdeněk Šír

V květnu si připomínáme konec druhé světové války a také ty, kteří se o svobodu zasloužili a položili za ni život.

Jedním z nich byl Zdeněk Šír. Narodil se 13. 10. 1912 v Novém Městě na Moravě do rodiny místního podnikatele ve stavebnictví Karla Šíra jako druhorozený ze tří synů. (Jeho mladší bratr Vladimír patřil s manželkou Libuší, sestrou mé maminky, do sboru Brno II, nějakou dobu vedl v Blahoslavově domě účetnictví.)

Po maturitě na místním gymnáziu pokračoval Zdeněk Šír ve studiu na důstojnické škole v Olomouci. Armádní studium bylo impulsem pro jeho vstup do vojenského odboje, jehož vznik je datován březnem roku 1939. 18. 12. 1941 byl zatčen gestapem jako člen protifašistické organizace "Obrana národa". Byl surově vyslýchán a následně po soudním procesu v Brně byl převezen do koncentračního tábora v Mauthausenu.

Po jeho zatčení měli všichni ostatní odbojáři v Novém Městě veliké obavy z prozrazení. Ale nikoho z nich už nesebrali, bylo tedy jasné, že Zdeněk Šír žádná jména gestapu nevyzradil.

Rozsudek stanného soudu v Brně byl vykonán 7. 5. 1942 kolektivně na 72 věznicích v táboře Mauthausen II.

Po válce byl Zdeňku Šírovi ministrem národní obrany Ludvíkem Svobodou udělen in memoriam Československý válečný kříž jako uznání za zásluhy v boji za osvobození Československé republiky. Potom se však na něj mělo zapomenout – jako syn stavitele a majitel pohledeckého kamenolomu se komunistům jako válečný hrdina samozřejmě nehodil.

Vzpomínek na Zdeňka Šíra je velice málo. Zmiňuje se o něm mimo jiné Ondřej Červený v obsáhlé publikaci Osvobození Žďárska. Až po roce 1990 se začalo o Zdeňku Šírovi znovu mluvit. Novoměstští skauti mu věnovali vzpomínku ve svém Skautském almanachu, díky níž jeho jméno opět ožilo.

Za zmínku stojí i rodný dům Zdeňka Šíra na Komenského náměstí mezi evangelickým kostelem a bývalou evangelickou farou, která je také kulturní památkou. Toto někdejší sídlo stavitelů z rodu Šírů je městský patrový dům s rozsáhlým hospodářským zázemím, který je unikátně zachovaným historickým objektem pocházejícím z roku 1888. Dochovaly se původní stavební plány městského stavitele Jana Šíra, který dům navrhnul, postavil a byl také jeho prvním majitelem.

Hana Dvořáková

BUDE

Nešpory v Komenského kostele

Květnové hudební nešpory v Červeném kostele budou v neděli 5. května v 19:30. Jako dirigent vystoupí v absolventském koncertu Jaromír Gamba. Skladby W. A. Mozarta provedou Symfonický orchestr konzervatoře Brno,

Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská s varhaníkem a sbormistrem Petrem Kolařem a sólisty.

Biblické zamyšlení bude mít Jiří Gruber.

Veškerý výtěžek bude věnován Handicap klubu Brno.

Akce se koná za finančního přispění Jihomoravského kraje a statutárního města Brna.

Srdečně zveme.

Kavárnička v Brně I

15.5. Sestra Marie Melicharová: zajímavosti z jižní Itálie

22.5. Pan Boris Filemon: seznámení s prožitkovou tvorbou

29.5. Vystoupení studentů konzervatoře

NOC KOSTELŮ 24. 5. 2019

Brno I - Červený kostel

- 17:30 - 18:00 Varhanní koncert
David Sedlář
- 18:00 - 18:30 Dětský sbor Brno
Květovaný kůň - hebrejské zpěvy
- 18:30 - 19:00 HAREDIM
úvodní slovo k výstavě
- 19:00 - 19:30 Dětský sbor Brno
Květovaný kůň - hebrejské zpěvy
- 19:30 - 20:00 Příběh Červeného kostela
audiovizuální pořad
- 20:00 - 20:30 Brněnský akademický sbor
duchovní zpěvy
- 20:30 - 21:00 Po stopách Ježíšových
jak vypadají svatá místa dnes
- 21:00 - 21:30 Brněnský akademický sbor
duchovní zpěvy
- 21:30 - 22:00 Příběh Červeného kostela
audiovizuální pořad

- 22:00 - 22:30 Hudební skupina AUGENBLICK
chasisdské písně
- 22:30 - 23:00 Po stopách Ježíšových
jak vypadají svatá místa dnes
- 23:00 - 23:30 Hudební skupina AUGENBLICK
chasisdské písně
- 23:30 - 00:00 Varhanní improvizace
Martin Grombiřík

Celovečerní program:

HAREDIM – 30 fotografií Elišky Blažkové z jeruzalémské ortodoxní čtvrti
Vystoupení skupiny AUGENBLICK – housle, kontrabas, klavír a zpěv
Bible kralická a liturgické kalichy
Papírové modely známých kostelů
Volná prohlídka kostela a křestní kaple
Prodej knih a Moravské adventní hvězdy

Brno I - Betlémský kostel

- 18:00 - 19:00 Vystoupení pěveckého sboru Boni discipuli
- 19:00 - 19:30 Volná prohlídka kostela
- 19:30 - 20:30 Korajunglesjazz – africká harfa s kytarou
Jiří Bouda a Pavel Šmíd
- 20:30 - 21:00 Prezentace skautské činnosti
- 21:00 - 21:30 Volná prohlídka kostela
- 21:30 - 22:00 Z historie Betlémského kostela
prezentace Václava Matoulka
- 22:00 - 22:30 Volná prohlídka kostela
- 22:30 - 23:00 Prezentace skautské činnosti
- 23:00 - 23:30 Volná prohlídka kostela

Celovečerní program:

Průběh večera zajišťuje 70. oddíl skautů z Brna ve spolupráci s farním sborem
ČCE Brno I. Během večera budou v kostele vystaveny pasparty přibližující
činnost junácké organizace a našeho skautského oddílu.

Brno II – Blahoslavův dům

- 16:00 - 22:00 Dobročinné palačinky
Tradiční zpestření programu v Blahoslavově domě, výtěžek věnujeme na podporu činnosti Diakonie ČCE v Brně.
- 16:00 - 16:20 Pohádka pro nejmenší
Pohádkové čtení pro dětské uši, čte Filipína Cimrová.
- 16:00 - 23:00 Chillout na dvorku
Posezení na dvoře, drobné občerstvení pro unavené poutníky.
- 16:00 - 20:00 Stromy v Bibli / stromy v zahradě
O jakých stromech se píše v Bibli? Poznáte stromy v přírodě?
- 16:00 - 18:00 Kostel jako záložka
Výtvarná dílna NEJEN pro děti, děti mohou přicházet průběžně k asi půlhodinovému tvoření; vede Marta Procházková.
- 16:00 - 18:00 Hvězdy nad Brnem
Tvoření z papíru pro děti; vede Marta Procházková.
- 17:45 - 18:00 Pohádka pro nejmenší II.
Pohádkové čtení pro dětské uši, čte Filipína Cimrová.
- 18:00 - 18:25 Band(a)
Populární písničky v podání, které s vámi pohne! Vystoupení školní skupiny SŠ, ZŠ a MŠ pro zdravotně znevýhodněné, Brno, Kamenomlýnská 2.
- 18:30 - 18:45 Ztišení na začátku večera
Čtení z Písma, biblická úvaha, modlitba. Připravuje Saša Jacobea.
- 18:30 - 23:00 Brno II očima omladiny
Projekce představující život Farního sboru ČCE v Brně II - jak ho vidí ti, kdo v něm vyrůstají a dospívají.
- 19:00 - 19:30 Betsaida
Betsaida je hudební těleso, kroužící kolem folku. Nad Bibli skládá písně o životě a smrti, fauně, floře i politice. Hrají Alžběta Slámová a Adéla Lokajová.
- 19:30 - 19:50 Modlitby básníků
Modlitby Ivana Martina Jirouse, Jána Sedala a dalších vybral, čte a modlí se Lára Hauser.

- 20:00 - 20:30 Betsaida podruhé
Betsaida je hudební těleso, kroužící kolem folku. Nad Bibli skládá písně o životě a smrti, fauně, floře i politice. Hrají Alžběta Slámová a Adéla Lokajová.
- 20:30 - 21:00 Bohoslužebná roucha v reformované církvi
Expozice inspirovaná životem a dílem Cimrmana. Pouze pro vážné zájemce o shlédnutí. Odborný výklad: Mgr. Alexandra Jacobea.
- 21:00 - 21:50 Kupodivu
Koncert brněnské originální formace s jazz-folko-indie tvářmi, kterou si zapamatujete. Složení: Marta Břeňová (zpěv), Petr Šašinka (klávesy, perkuse, zpěv), Jaroslav Pilný (saxofony, zpěv) a Šimon Athaj Reřucha (baskytara).
- 22:30 - 23:00 Zázraky? Za zraky....
Zázraky v Bibli očima známých i méně známých umělců. Prostor pro ztišení.
- 23:00 - 23:20 Závěrečné ztišení
Čtení z Bible, zamyšlení a modlitba na závěr dne.

Brno-Židenice – kostel ČCE, Jílkova 72

- 18:00 - 20:00 Dílna pro děti
- 18:00 - 20:00 Komentované prohlídky kostela
- 18:00 - 20:00 Vizuelní prezentace o životě sboru
- 18:00 - 20:30 Výstava keramických křížů
- 18:00 - 20:30 Čajovna
- 20:30 - 22:00 Modlitba se zpěvy z Taizé

DÍKY A PROSBY

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě za lidi, kteří už dnes žijí evangelium všedních dnů. Vychovávají děti, pečují o stařečky, poctivě pracují, zasévají semínka, roubují stromy, nezapomínají na chudé a navštěvují opuštěné. Dej, aby poznali, že mají tvou podporu a požehnání, vydrží všechny těžkosti a necouvnou před překážkami, které se jim postaví do cesty.

Prosíme však i za ty, kteří hledají řešení chronických problémů tohoto světa. Za ty, kteří bojují proti hladu a nemocem, za ty, kteří pomáhají hledat vodu, učí lidi lépe hospodařit, usilují o politické dohody, chrání přírodu, odhalují násilí, informují nás o věcech, o kterých bychom raději neslyšeli. Prosíme, aby mohli spatřit, jak jejich úsilí přináší dobré plody, i když to často vypadá, že jejich snaha je marná a zbytečná.

Pane Ježíši Kriste, prosíme za církve, aby jejich hlas v tomto světě nezanikl, ale dovedl ukázat na to podstatné a důležité. Vždyť právě ti, kteří nejvíc pracují a slouží svým bližním, potřebují někde načerpat sílu a naději. Věříme, že ji mohou najít v evangeliu, protože jsme ji tam našli i my a vděčně za to děkujeme.

Prosíme však i za ty, kteří pracují pro dobré věci, aniž by věděli, že mají v zádech tvou pomoc a podporu. Prosíme za lidi, kteří netuší, že naplňují tvou vůli a nás věřící zahanbují svou statečností a vytrvalostí. Díky za ně, Pane, a prosíme, dej jim poznat své požehnání.

A nás, kteří býváme v pokušení zabalit svou víru do vyšívánek kapesníčku a použít ji, až nám bude nejhůř, prosíme, vystrč nás jako matka svá mláďata z hnízda a nauč nás z víry v Tebe žít, myslet, jednat a doufat.

A to, co nás spojuje, formuje, drží, vyznáváme ve společné modlitbě, kterou jsi nás naučil: Otče náš ...

Prímluvná modlitba zazněla ve sboru Brno I v neděli 14. dubna 2019.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Staršovstvo se ke své schůzi sešlo 8. dubna. Domluvili jsme se, že budou pokračovat rozhovory o bohoslužbách iniciované loňským synodem ČCE, abychom se seznámili s významem bohoslužebného dění a s možnostmi, jak mohou naše bohoslužby vypadat. Projednali jsme přípravu hudebních nešpor v Červeném kostele a velikonočních svátků i Noci kostelů. Staršovstvo by rádo pozvalo bratra faráře Ondřeje Macka z Nosislavi k rozhovoru jako kandidáta na

místo prvního faráře v našem sboru. Mrzí nás, že výroční sborové shromáždění bylo málo navštívené a přemýšleli jsme, jak jej lépe zpřístupnit. Zabývali jsme se také úpravami zahrady na Pellicově.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávy farářů, včetně sdělení o členech sboru, kteří byli hospitalizováni nebo se ocitli v nouzi. Sestra farářka Jacobea informovala mimo jiné o připravovaných návštěvách a vysluhování večere Páně v domácnostech. Presbyteři se dále vrátili k průběhu letošního sborového shromáždění a okolnostem jeho rozdělení na dvě jednání. Projednali také žádost bratra Ondřeje Horkého o doporučení jeho žádosti o zařazení do seznamu bohoslovců církve. Z technických záležitostí staršovstvo vzalo mimo jiné na vědomí informaci o stavu jednání s nájemníky nebytových prostor a pověřilo bratra Petra Dobrovolného jednáním o průběhu oprav oken v Blahoslavově domě.

Martin Horák

Brno–Židenice

Staršovstvo se zabývalo sborovým programem o velikonočních svátcích a dále až do prázdnin. Jednalo mimo jiné o Noci kostelů, o sborovém dni v červnu a o případném konání společných bohoslužeb s židenickou náboženskou obcí CČSH. V kostele probíhá výměna plynových topidel, ve sboru se koná se sbírka na tento účel. V sobotu 4. května bude jarní brigáda na úklid kostela, modlitebny a zahrady. Ze seniorátu jsme dostali přidělen mikrogrant na nové nástěnky před kostelem a lavičky na zahradě. Nástěnky bude třeba dát vyrobit, aby nenarušily vzhled památkově chráněné stavby kostela. Staršovstvo schválilo zadání projektu na statické zajištění kostela.

Radka Včelná

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

17:00 konfirmandi II. roč.

19:00 modlitební setkání

19:00 příprava NŠ

19:00 Kůrovec

Středa:

13:00 Diakonie 15., 29.5.

15:00 kavárnička

15:45 konfirmandi I. roč.

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených

dveří 2., 16.5.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola

pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.5.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub

17:00 biblic. hod. Tišnov 7.,21.5.

18:30 příprava NŠ 7.5.

19:00 střední generace

Středa:

8:30 Dvojka – dětský klub

13:00 Diakonie

17:30 zpěv

18:00 biblická hodina

18:00 konfirmační příprava

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba - NN 30.5.

9:30 Mateřský klub 9., 23.5.

14:30 odpolední káva 2., 16.5.

16:00 vyučování dětí

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

9:30 DD Kociánka 11., 25.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blah. domě

Brno – Husovice

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 16.5.

Pátek:

16:00 děti

Sobota:

10:00 konfirmandi

Neděle:

9:00 nedělní škola

Brno – Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

obojí 13. a 27.5.

18:30 staršovstvo 6.5.

19:00 schůzka učitelů NŠ

20.5.

Úterý:

15:00 kavárnička 14.5.

15:00 děti

19:00 DŽES 7.5.

19:00 Modlitba se zpěvy

z Taizé 14.5.

19:00 modlitební setkání

28.5.

Středa:

16:00 dorost

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 střední generace

18.5.

Neděle:

9:15 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice****5.5. neděle Misericordias Domini**

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
ČK 19:30 Jiří Gruber,
nešpory

BD Jaroslav Vitek
Tiš Vladimír Hauser

Hu Vladimír Hauser
ČK 19:30 Jiří Gruber,
nešpory

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

12.5. neděle Tubbilate

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
Rch Jana Hofmanová

BD Saša Jacobea
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek,
Husovický dvorek

Žd Josef Suchý
Bl Josef Suchý

19.5. neděle Cantate

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová

BD Saša Jacobea, VP
Tiš Jaroslav Vitek, VP

Hu Štěpán Hájek,
Husovický dvorek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná

26.5. neděle Rogate

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

BD Iva Květonová
Tiš Saša Jacobea

Hu Jaroslav Vitek

Žd Marta Židková
Bl kazatel CB

30.5. Nanebevstoupení Páně

Opl 17:00 Jaroslav Vitek

Hu 18:00 Štěpán Hájek

2.6. neděle Exaudi

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
ČK 19:30 Jana Hofmanová,
nešpory

BD Saša Jacobea
Tiš Matouš Pleva

Hu Jan Keller, *křest*
ČK 19:30
Jana Hofmanová,
nešpory

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

BK: Beřetámský kostel v 8:30

ČK: Cervený kostel v 10:00

Opl: sál Opletalova 6

Rch: Rychmanov v 14:00

BD: Blahoslavlův dům v 9:00

Tiš: Těšnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00

Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

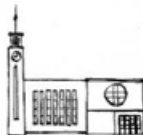
Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 732 819 626

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2019 (XXI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.